

Η ΠΑΡΔΑΛΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΚΑΙ Η ΠΙΚΡΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΜΑΣ

Βασιλική Οικονόμου

«Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλεπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι καὶ παρέσται.» Αποκ. 17, 8.

«...νέο διάταγμα του βασιλιά (Διοκλητιανού), προέτρεπε τους ειδωλολάτρες να ατιμάζουν παρά φύση τα σώματα των Χριστιανών.» Από το Συναξάρι του Αγίου Ιερομάρτυρα Φιλονείδη Επισκόπου Κουρίου (της Κύπρου).

οὔτε πόρνοι οὔτε ειδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενικοῖται οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοῖδοροι, οὐχ ἄρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» Α' Κορινθ. στ' 9-10.

«τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ, ὃ ἔστιν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος.» Αποκ. κα' 8.

*

Ο μακαριστός διδάσκαλός μας π. Αθανάσιος Μυτιληναίος, ένας από τους πλέον ευλογημένους και χαρισματικούς Ιεροκήρυκες των καιρών μας, σε μια από τις μνημειώδεις ομιλίες του στην Αποκάλυψη Ιωάννου είχε πει: «...το θηρίον υπήρξε, δεν υπάρχει τώρα - πότε τώρα; όταν ήδη ο ιερός Ευαγγελιστής έχει μπροστά του

το ξετύλιγμα των εικόνων της Αποκαλύψεως – και θα υπάρξει, αλλά πηγαίνει στην απώλεια. (...) εκείνοι που θα κατοικούν στη γη, οι θιασώται του θηρίου, των οποίων τα ονόματα δεν είναι γραμμένα στο Βιβλίο της ζωής (...) δεν είναι παρά οι θιασώται της ειδωλολατρίας. Αυτό, φυσικά, πάντοτε στο χώρο των χριστιανικών λαών. (...) Αυτά ανά πάσα στιγμή τίθενται δια τους Χριστιανούς! Ότι οι Χριστιανοί θα γίνουν νοσταλγοί της ειδωλολατρίας.» [1]. Και αφιέρωσε ο π.Αθανάσιος αρκετές ομιλίες του στα σύγχρονα φαινόμενα ειδωλολατρίας. Μίλησε για τα είδωλα του Εγώ, της Ευημερίας, της Γενετήσιας Επιθυμίας, του Αθλητισμού, της Επιστήμης, της Τέχνης...

Παρατηρώντας τους καιρούς μας με “γρήγορον νοῦν, σώφρονα λογισμόν”, σαφέστατα διακρίνει κανείς την επαλήθευση των λόγων της Αποκάλυψης και της ερμηνείας τους. Η εκκοσμίκευση Κλήρου, Μοναχισμού και λαού, η “αναβίωση αρχαίων εθίμων” και, κυρίως και πρωτίστως, η (συγκαλυμμένη ή απροκάλυπτη) ειδωλολατρία των σύγχρονων Χριστιανών – και δη των Ορθόδοξων, των μόνων τιμημένων με το Άγιο Βάπτισμα! – όλα αποδεικνύουν ότι το εν λόγω θηρίο επανήλθε στην επιφάνεια και μάλιστα αλαζονικό και αναίσχυντο. Ποτέ δεν πέθανε, απλά κρυβόταν.

Κάποια από τα στοιχεία που θα εκθέσουμε στην παρούσα εργασία θα είναι ίσως επώδυνα για εμάς ως Έλληνες, θα είναι όμως τιμητικά για εμάς ως Ορθόδοξους Χριστιανούς, αφού ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μάς απελευθέρωσε από τη δουλεία στη σάρκα και στην απάτη των αρχαίων ψευδοθεών, δουλεία που οδηγεί στον πνευματικό θάνατο. Και οφείλουμε να θυμόμαστε ότι πρώτα είμαστε μέλη του μυστικού Σώματος του Χριστού και μετά Έλληνες· άλλωστε μεγάλοι Άγιοι Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας μας δε δίστασαν να πολεμήσουν την ελληνική ειδωλολατρία, αφού γνώριζαν ότι αυτό που προέχει δεν είναι το “εθνικό γόητρο”, αλλά η αλήθεια του Χριστού και η σωτηρία των ψυχών· «οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» [2]. Στους διεστραμμένους καιρούς που ζούμε είναι σημαντικό να αντιληφθούμε ότι η ομοφυλοφιλία και γενικώς οι διαστροφές μπορούν να ευδοκιμήσουν μόνο σε μια ειδωλολατρική κοινωνία. Μόνο έτσι θα περάσουμε από την πικρή συνειδητοποίηση στην αυτομεμψία και από εκεί στην αληθινή μετάνοια, ώστε να επανέλθει η Χάρη του Θεού στο Γένος μας και με τη βοήθεια του Κυρίου να βγούμε από το δαιμονικό σκοτάδι που καλύπτει τον τόπο μας και τον πλανήτη ολόκληρο.

Ζητούμε προκαταβολικά συγγνώμη από τους αναγνώστες για τις ενίοτε άσχημες νοητές εικόνες ή λέξεις που θα παραθέσουμε. Θα δούμε ότι ο Κλήμης Αλεξανδρείας δεν δίστασε να παρουσιάσει μια διεστραμμένη διονυσιακή ασχημοσύνη και, ακόμα σημαντικότερο, ο Άγιος Φώτιος ο Μέγας δε δίστασε να εκθέσει τους αρχαίους ελληνικούς “θεούς” με τις ερωτικές αποκλίσεις τους. Το ζητούμενο ήταν και είναι να καταφανεί η πανάθλια, ελεεινή και αισχροτάτη κατάπτωση και εξαχρείωση του ανθρώπου στην οποία οδηγεί και την οποία αντιπροσωπεύει η ειδωλολατρία. Θα ξεκινήσουμε, λοιπόν, με μια σύντομη περιήγηση στην αρχαία – ελληνική κυρίως – γραμματεία.

Στο σατυρικό δράμα “Κύκλωψ” του αρχαίου Έλληνα τραγικού ποιητή Ευριπίδη (5ος

αι. π.Χ.) βρίσκουμε μία σκηνή στην οποία ο μεθυσμένος Κύκλωπας Πολύφημος εκφράζει το ερωτικό του ενδιαφέρον προς το Σειληνό, λέγοντας ότι με αυτόν θα “αναπαυθεί” καλύτερα από ό, τι με τις Χάριτες. Προσθέτει, μάλιστα, ότι απολαμβάνει περισσότερο τα αγόρια παρά τις γυναίκες, αν και ο Σειληνός δε συναινεί σε αυτή τη συνεύρεση, μάλλον ταλανίζει εαυτόν... [3]. Ο δε κωμικός ποιητής Αριστοφάνης (5ος αι. π.Χ.) στην κωμωδία του “Νεφέλες” κάνει λόγο περί των “εύρυπρώκτων”, από τις τάξεις των οποίων λέει – δια στόματος ενός από τους χαρακτήρες του έργου – ότι προήλθαν συνήγοροι, τραγωδοί, δημαγωγοί, ακόμα και θεατές του [4]. Πέραν της όποιας υπερβολής χάριν της σάτιρας, αναφέρεται άραγε σε τελείως φανταστικές καταστάσεις ο ποιητής;

Ο εκκλησιαστικός συγγραφέας Κλήμης Αλεξανδρείας στο έργο του “Προτρεπτικός προς Έλληνας” γράφει: «Ο Φανοκλής (σ.σ. ελεγειακός ποιητής των αλεξανδρινών χρόνων) στο έργο του “Έρωτες ή Αγόρια” λέγει ότι ο Αγαμέμνων ο βασιλεύς των Ελλήνων έκτισε ναό της Αργύννου Αφροδίτης προς τιμή του ερωμένου του Αργύννου» [5]. Στο έργο “Βιβλιοθήκη” του αρχαίου Έλληνα ιστορικού, γραμματικού και μυθογράφου Απολλόδωρου (2ος αι. π.Χ.) διαβάζουμε ότι ο Λάιος, πατέρας του Οιδίποδα, καθώς φιλοξενούνταν από το βασιλιά Πέλοπα και δίδασκε αρματοδρομία στο γιο του βασιλιά Χρύσιππο, ερωτεύθηκε τον νεαρό και τον απήγαγε [6]. Ο Λατίνος ποιητής Οβίδιος (1ος αι. π.Χ.) στις “Μεταμορφώσεις” του αναφέρει ότι ο Ορφείας, μετά την απώλεια της Ευριδίκης, απείχε από τον έρωτα για τις γυναίκες περιφρονώντας τον ερωτικό τους πόθο και στράφηκε προς τον έρωτα για νεαρά αγόρια [7].

Τα παραπάνω ήταν, χάριν συντομίας, μια μικρή μόνο επιλογή από τα σχετικά ευρήματά μας, τα οποία ενίοτε αφορούσαν γνωστές και σεβαστές, κατά τα άλλα, προσωπικότητες του αρχαιοελληνικού πολιτισμού. Αναφέρεται όμως άραγε η αρχαία γραμματεία μόνο σε ομοφυλοφιλικούς έρωτες θνητών και μάλιστα κυρίως χαμηλών κοινωνικών τάξεων, όπως πληροφορηθήκαμε ότι έχει υποστηριχθεί; Φαίνεται πως όχι· τουναντίον. Και θα επικεντρωθούμε σε αναφορές στους αρχαίους ψευδοθεούς, ακριβώς για να καταδείξουμε ότι η κατάπτωση αυτή δεν ήταν χαρακτηριστική μιας αρχαίας “υποκουλτούρας”. Ήταν σημείο του πνευματικού και ηθικού εκφυλισμού με τον οποίο είναι συνυφασμένη η λατρεία των ειδώλων, δηλαδή των δαιμόνων, αφού «ἄ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῶ» [8]. Ας δούμε, λοιπόν, μερικά παραδείγματα ενδεικτικά.

Ο ίδιος τραγικός ποιητής μας Ευριπίδης στην τραγωδία του “Ορέστης” αναφέρει τον καβαλάρη Γανυμήδη ως εραστή (“εύνετη” <εὐνή, κρεβάτι) του Δία [9]· σχετική αναφορά γίνεται και από τον Πλάτωνα, ο οποίος μιλά για τον έρωτα του Δία για το Γανυμήδη [10]. Ο ποιητής Καλλίμαχος Αλεξανδρείας (3ος αι. π.Χ) μιλά για τον έρωτα του Απόλλωνα για το βασιλιά Άδμητο, σε βαθμό μάλιστα να περιγράφεται ο ψευδοθεός ως «ὑπ’ ἔρωτι κεκαυμένος» [11].

Ο Άγιος Φώτιος ο Μέγας, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, σε ένα από τα σπουδαιότερα έργα του, τη Μυριόβιβλο, παρουσιάζει αναλύσεις και βιβλιοκρισίες πολλών έργων της αρχαίας και της εκκλησιαστικής λογοτεχνίας. Εκεί βρίσκουμε και ένα κείμενό του με τίτλο “Κόνωνος διηγήσεις ν’ καὶ Ἀπολλοδώρου Γραμματικοῦ

ή λεγομένη βιβλιοθήκη”, όπου ο άγιος Πατέρας της Εκκλησίας μας αναφέρεται συνοπτικά στο περιεχόμενο των εν λόγω αρχαίων συγγραμμάτων. Από την αναφορά στο έργο του Κόνωνα (1ος αι. π.Χ.) διαβάζουμε: «Το παιδί (σ.σ. ο Βράγχος) ήταν το ωραιότερο από τους ανθρώπους και το ερωτεύθηκε ο Απόλλων όταν τον βρήκε να βόσκει το κοπάδι, όπου ιδρύθηκε βωμός του φιλίου Απόλλωνα» [12].

Λίγο παρακάτω, και πάλι στη Μυριόβιβλο, βρίσκουμε το κείμενο με τίτλο “Πτολεμαίου του Ήφαιστίνωνος, Περί τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας, λόγοι στ’”, όπου συναντούμε διάφορες αναφορές σε ομοφυλοφιλικούς έρωτες “θεών”, όπως (εν συντομία): «Επίσης λέγει ότι (...) ο Όμηρος καλεί έξοχο ιππέα τον Πάτροκλο επειδή έμαθε την ηνιοχία από τον Ποσειδώνα που υπήρξε εραστής του (...)· ότι ο Νέστορας ήταν, λένε, ερωμένος του Ηρακλή [13]. «Ότι η Αφροδίτη εξαιτίας του Άδωνη, του δικού της ερωμένου και του Ηρακλή, δίδαξε τον Κένταυρο Νέσσο να παγιδεύσει τον Ηρακλή. Ότι ο Νιρέας ο Συμαίος ήταν ερωμένος του Ηρακλή (...). Ότι ο Ηρακλής κατασκεύασε την Αργώ (...) και την ονόμασε έτσι από τον Άργο, τον υιό του Ιάσονα, που ήταν ερωμένος του (...). Ότι ο Κόρυθος, που καταγόταν από την Ιβηρία και ήταν ερωμένος του Ηρακλή (...)» [14]. «Ότι από τον Αχιλλέα και την Ελένη στα νησιά των μακάρων γεννήθηκε υιός φτερωτός, που (...) τον ονόμασαν Ευφορίωνα, και ότι τον ερωτεύτηκε ο Δίας» [15]. «Ότι ο Διόνυσος ήταν ερωμένος του Χείρωνα και από αυτόν έμαθε τα κωμικά, τις βακχείες και τις τελετές» [16]. «Ότι ο Άβδηρος, ο ερωμένος του Ηρακλή, ήταν υιός του Πατρόκλου» [17]. «Ότι ο Άδωνης, που ήταν ανδρόγυνος, στην Αφροδίτη συμπεριφερόταν ως άνδρας και στον Απόλλωνα ως γυναίκα» [18]. «Ότι ο Έλενος, ο υιός του Πριάμου, έγινε ερωμένος του Απόλλωνα» [19]. «Αναφέρει επίσης ότι ο Πρίαμος έγινε ερωμένος του Δία» [20]. «Ότι ο Στίχιος ο Αιτωλός, που ήταν ερωμένος του Ηρακλή (...). Ότι ο Ερμής, που έγινε εραστής του Πολυδεύκη, ενός από τους Διοσκούρους (...)» [21].

Αναφορά στον έρωτα του Ερμή για τον Αμφίονα γίνεται από το Φιλόστρατο το Λήμνιο (2ος αι. μ.Χ.) στο έργο του “Εἰκόνες”, όπου αναφέρεται η πεποίθηση ότι ο Ερμής έδωσε δώρα στον Αμφίονα κατειλημμένος από έρωτα [22]. Για τον “τραγοπόδαρο θεό” Πάνα διαβάζουμε ότι ήταν «ακούραστος εραστής κάθε νέου ή νέας που πλησίαζε τους χώρους του στη φύση» [23] – ιδού και άλλη μια αναγωγή των σημερινών αμφιφυλόφιλων! – και τον βρίσκουμε απεικονιζόμενο σε αττικό ερυθρόμορφο αγγείο του 5ου αι. π.Χ. να κυνηγά ένα νεαρό βοσκό γυμνός και σε πλήρη σεξουαλική διέγερση (εδώ δεν θα δώσουμε σύνδεσμο, σεβόμενοι τα μάτια των αναγνωστών μας).

Ο Κλήμης Αλεξανδρείας και πάλι στον “Προτρεπτικό προς Έλληνας” αναφέρει: «Πράγματι οι θεοί σας δεν απείχαν ούτε από αγόρια· ο ένας ήταν εραστής του Ύλα, ο άλλος του Πέλοπος, ο άλλος του Χρυσίππου και ο άλλος του Γανυμήδη» (οι επιμελητές της έκδοσης (ΕΠΕ) όπου βρήκαμε το κείμενο δίνουν τα ονόματα των εν λόγω “θεών”: «Κατά σειρά ο Ηρακλής, ο Απόλλων, ο Ποσειδών και ο Ζευς») [24]. Λίγο παρακάτω ο ίδιος εκκλησιαστικός συγγραφέας αφηγείται εν συντομία μια ιστορία για το Διόνυσο. Ο “θεός” Διόνυσος, λοιπόν, θέλησε κάποτε να κατεβεί στον Άδη για να βρει τη μητέρα του Σεμέλη. Δε γνώριζε το δρόμο (σ.σ. μέχρι εκεί έφτανε η “θεότητά” του...) και κάποιος ονόματι Πρόσυμνος υποσχέθηκε να του τον πει, αλλά όχι χωρίς αμοιβή, η οποία αμοιβή ήταν αφροδισιακής (σεξουαλικής) φύσης. Ο

“θεός” δέχεται και ορκίζεται να δώσει στον Πρόσυμνο ό,τι του έταξε, όταν θα επέστρεφε. Στην επιστροφή του, όμως, βρίσκει τον Πρόσυμνο νεκρό. «Πιστός στην υπόσχεση προς τον εραστή ο Διόνυσος ορμά προς το μνήμα, γεμάτος ερωτικό πάθος. Έκοψε, λοιπόν, στην τύχη ένα κλάδο συκής, τον διαμορφώνει σαν ανδρικό μόριο κι εκάθησε πάνω στον κλάδο, εκπληρώνοντας την υπόσχεση προς το νεκρό» [25].

Βλέπουμε, λοιπόν, ουκ ολίγες αναφορές σε ομοφυλοφιλικούς έρωτες αρχαίων “θεών”. Θα υποστηρίξει κανείς ότι όλες αυτές οι επαναλήψεις της λέξης “ερωμένος” αναφέρονται σε “πλατωνικές” καταστάσεις; Παραπέμπει σε κάτι τέτοιο η όλη συμπεριφορά λ.χ. του αρχηγού των “θεών” Δία, ο οποίος μεταμορφωνόταν (κατά το μύθο) σε διάφορα ζώα (!) προκειμένου να αποπλανήσει τα αντικείμενα του πόθου του; Παραπέμπουν σε πλατωνικά αισθήματα τα ήθη και τα πάθη των αρχαίων ψευδοθεών, με τους φθόνους, τους φόνους, τις μοιχείες, τις μέθες, τις βακχείες, τις δολοπλοκίες, τις εκδικήσεις κλπ; Παραπέμπει σε κάτι τέτοιο η γύμνια τους; Η κύρια έννοια του ρήματος “έράω”, πάντως, είναι η ερωτική/σεξουαλική [26] και αυτό δεν είναι τυχαίο.

Και επειδή είναι σημείο των καιρών μας οι ποικίλες “διαταραχές” και αλλαγές φύλου, ώστε να έχουν γίνει πλέον σύνηθες φαινόμενο οι “διεμφυλικοί” (transsexual/transgender), θα αναφερθούμε σύντομα και στον αρχαίο Ερμαφρόδιτο, το “θεό” των ερμαφρόδιτων και θηλυπρεπών. Γνωστός ως ένας από τους “Έρωτες”, τους φτερωτούς “θεούς” του έρωτα και της σεξουαλικής συνεύρεσης, ο γιος του Ερμή και της Αφροδίτης – από όπου και προήλθε το όνομά του – απεικονιζόταν ως ανδρόγυνο πλάσμα με γυναικεία μορφή, γυναικείο σώμα και στήθος και ανδρικά γεννητικά όργανα [27]. Εδώ θα σημειώσουμε παρεμπιπτόντως και μια δοξασία των αιρετικών, συγκρητιστών Γνωστικών (των αρχαίων προδρόμων των σημερινών μασόνων...), οι οποίοι, όπως αναφέρει ο σεβαστός μας Ομότιμος Καθηγητής Θεολογίας του ΑΠΘ πρωτοπρεσβ. Θεόδωρος Ζήσης, πίστευαν ότι «Έν ὄσω ὑπῆρχε μόνος ὁ ἀρσενόθηλυς “ἀρχάνθρωπος”, ὁ βιβλικὸς Ἄδὰμ δηλαδή, θάνατος δὲν ὑφίστατο· οὗτος προκύπτει, ἀφ’ ἧς στιγμῆς ἔχομεν τὴν διάκρισιν τῶν φύλων, τὴν δημιουργίαν τῆς Εὐας ὡς ἑτέρου παρὰ τὸν Ἄδὰμ ὄντος· θὰ καταργηθῆ δὲ ὅταν παύσῃ ὑφισταμένη ἡ διάκρισις τῶν φύλων καὶ ἐπανέλθῃ ἡ Εὐα εἰς τὸν Ἄδὰμ» (!) [28].

Παρόμοια γνωστική δοξασία συναντάται και στο απόκρυφο-ψευδεπίγραφο γνωστικό Ευαγγέλιο του Θωμά: «Ο Ιησούα απαντά: όταν κάνετε τα δύο ένα, όταν κάνετε το μέσα έξω και το έξω μέσα, όταν κάνετε τα πάνω κάτω, το αρσενικό και το θηλυκό ένα, όταν κάνετε ο άνδρας να μην είναι άνδρας και η γυναίκα να μην είναι γυναίκα, όταν κάνετε μάτι στη θέση του ματιού, χέρι στη θέση του χεριού, πόδι στη θέση του ποδιού, εικόνα στην θέση της εικόνας τότε θα εισέλθετε την βασιλεία.» [29]. Φαίνεται, λοιπόν, ότι τόσο οι “διαταραχές φύλου” όσο και γενικά η αλαζονική ανάπλαση της ανθρώπινης φύσης που τόσο κόπτεται να υπερασπιστεί ο σύγχρονος δικαιωτισμός (αλλά και η νεοταξίτικη τεχνητή νοημοσύνη), δεν είναι άσχετες και με το Γνωστικισμό. Και, όπως ειπώθηκε, «Οι τέκτονες της νέας εποχής εφαρμόζουν την νεογνωστική ατζέντα, η οποία δεν είναι πολιτικού αλλά θρησκευτικού ενδιαφέροντος. Πολιτική είναι ο τρόπος που επιβάλλεται η θρησκεία

του μέλλοντος.» [30].

Αν στρέψουμε τώρα το βλέμμα μας στη ζωή τού σύγχρονου ανθρώπου και δη του Νεοέλληνα, θα δούμε ότι η ειδωλολατρία ζει και βασιλεύει. Και δεν αναφερόμαστε στο “Υπατο Συμβούλιο Ελλήνων Εθνικών” και στους λοιπούς Δωδεκαθεϊστές της εποχής μας, όπου είναι κατάφωρη η λατρεία των αρχαίων ψευδοθεών, αλλά στο χριστεπώνυμο πλήρωμα, εκεί που το “Δωδεκάθεο” του Ολύμπου με όλη τη συνοδεία του λατρεύεται μεταμφιεσμένο και συγκαλυμμένο. Έχουμε ειδωλοποιήσει πρόσωπα, καταστάσεις, ηδονές.

Ο Δίας λατρεύεται μέσω της αρχηγομανίας, της πολυγαμίας και της (αποποινικοποιημένης πλέον) μοιχείας – ακόμα και αν χρειαστεί να μεσολαβήσει οικτρό ψέμα για την επίτευξή της... – αλλά και της προσπάθειας να ελέγξουμε τα καιρικά φαινόμενα. Η Ήρα λατρεύεται μέσω της ακραίας ζηλοτυπίας (σε βαθμό να καταφεύγουν γυναίκες στη μαγεία για εκδίκηση) και της επιθετικότητας προς τα τέκνα που δεν είναι αποδεκτά (βλέπε εκτρώσεις, παιδοκτονίες κλπ). Η Αφροδίτη λατρεύεται μέσω της γύμνιας και της άκρατης σεξουαλικότητας, σε βαθμό να έχει δώσει η “θεά” το όνομά της στα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα (δηλαδή τα αφροδίσια· οποία τιμή!). Ο Απόλλωνας λατρεύεται με πολλούς τρόπους, όπως μέσω της αποθέωσης της τέχνης αλλά και των ποικίλων μαντικών τεχνικών που οργιάζουν εντός και εκτός των σαλονιών (καφεμαντεία, χειρομαντεία, μέντιουμ κλπ). Επίσης λατρεύεται στη χώρα μας από την ευρύτατα εξαπλωμένη και πανταχού διεισδύουσα Μασονία μέσω του “θεού” της “M..A..T..S..” (Μεγάλου Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος), αφού είναι αντίστοιχός του [31]. Σημειωτέον εδώ ότι η Μασονία είναι προ πολλού “σεσημασμένη” από την Εκκλησία ως ειδωλολατρική θρησκεία [32]. Και ας μην ξεχνούμε ότι ο Απόλλωνας είναι ο “θεός” που επικαλείται η “πρωτιέρεια” για την αφή της φλόγας των ολυμπιακών αγώνων: «...Απόλλωνα Θεέ του ήλιου και της ιδέας του φωτός στείλε τις ακτίνες σου και άναψε την ιερή δάδα για τη φιλόξενη πόλη...» [33].

Ο Άρης λατρεύεται μέσω της φιλοπόλεμης (βλέπε πολεμοχαρείς διαθέσεις) και φιλόνεικης στάσης (βλέπε διαρκείς και βίαιες ενδοοικογενειακές συγκρούσεις, φόνους, βεντέτες κλπ). Η Άρτεμις λατρεύεται μέσω της συχνότατης πλέον τάσης των γυναικών να αναλαμβάνουν αντρικές εργασίες (βλέπε φεμινιστικά κινήματα, “χειραφέτηση” της γυναίκας κλπ).

Η Αθηνά λατρεύεται μέσω της θεοποίησης της επιστήμης, της φιλοσοφίας κλπ, αλλά και μέσω της στρατολόγησης γυναικών. Η Δήμητρα λατρεύεται δια της προσκόλλησης στα γεωργικά προϊόντα ως μέσο επιβίωσης, αφού ξεχνούμε ότι «πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ», αλλά «οὐκ ἐπ’ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ’ ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» [34]. Ο Διόνυσος λατρεύεται μέσω της μέθης, του αλκοολισμού, της κραιπάλης (βλέπε “one night stand”), των ναρκωτικών κλπ.. Ο Ερμής λατρεύεται δια της πονηριάς, του ψεύδους, της απάτης, της θεοποίησης των γραμμάτων, του εμπορίου και του αθλητισμού, δια των τυχερών παιγνίων, δια της αστρολογίας. Ο Ποσειδῶνας λατρεύεται δια της προσπάθειας του ανθρώπου να επικρατήσει αλαζονικά στη θάλασσα, ακόμα και επιχειρώντας ή μεθοδεύοντας την πρόκληση σεισμών. Η Εστία λατρεύεται μέσω

της αρρωστημένης προσκόλλησης στον οίκο, είτε αυτός νοείται ως σπίτι είτε ως οικογένεια. Η Γαία λατρεύεται μέσω της θεοποίησης της γης, είτε από τους οικολόγους κλπ που θεωρούν το περιβάλλον σημαντικότερο των πάντων (σε σημείο ενίοτε να θεωρούν φόνο την κοπή ενός φρούτου από το δένδρο...) είτε από παναιρετικούς “πράσινους” θρησκευτικούς ηγέτες (βλέπε διαθρησκειακές προσευχές του Πατριάρχη Βαρθολομαίου μπροστά σε ομοιώματα της Γαίας [35]). Η Εκάτη λατρεύεται μέσω της σύγχρονης μάστιγας της μαγείας, οργανωμένης και μη, του πνευματισμού κλπ..

Η Υγεία λατρεύεται δια της θεοποίησης της σωματικής υγείας, σε βαθμό να καταπατείται κάθε ιερό και όσιο, κάθε ανθρώπινη αξιοπρέπεια και ελευθερία (βλέπε τη δημοφιλέστατη παροιμία “Υγεία πάνω απ’ όλα”, η οποία σαφώς και θλιβερώς αναφέρεται στη σωματική υγεία και μόνο, αλλά βλέπε και την κορωνο-δικτατορία που έγινε ευμενώς αποδεκτή από μεγάλο - αν όχι το μεγαλύτερο - μέρος του λαού μας). Ο Ασκληπιός μαζί με τον Απόλλωνα και τη “θεραπευτική” συνοδεία τους λατρεύονται δια της θεοποίησης της (νεοταξίτικης πλέον) ιατρικής επιστήμης σε βαθμό τύφλωσης (βλέπε την τυφλή υπακοή του λαού στους γιατρούς, τις “επιτροπές λοιμωξιολόγων” κλπ που ωστόσο προδίδουν το ιερό λειτούργημά τους δια της προώθησης των ποικίλων επιβλαβών φαρμάκων, θεραπευτικών αγωγών/τακτικών, υγειονομικών μέτρων και εμβολίων, σε σημείο να πεθαίνουν λ.χ. πολλοί καρκινοπαθείς και άλλοι ασθενείς από τις “επιθετικές θεραπείες” ή τα εμβόλια και όχι από τον ίδιο τον καρκίνο ή την εκάστοτε ασθένεια· χωρίς, βέβαια, να θέλουμε να προσβάλουμε τις λίγες φωτεινές εξαιρέσεις σωστών ιατρών, για τις οποίες δοξάζουμε τον πανάγαθο Θεό μας).

Ο κατάλογος των σύγχρονων ειδώλων μπορεί να συνεχιστεί επί μακρόν και σε μεγαλύτερο βάθος, αλλά δε θα μακρηγορήσουμε περαιτέρω επί τούτου. Το συμπέρασμα είναι σαφέστατο: η ειδωλολατρία ζει και βασιλεύει. Και μέσα από τη - συνειδητή και μη - επιστροφή στα είδωλα και τους ψευδοθεούς, έρχεται και η επιστροφή στη σαρκολατρία και κατ’ επέκταση στην ομοφυλοφιλική διαστροφή των ειδωλολατρών, για την οποία μιλά ο Απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους Επιστολή του: «...αἱ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους...» [36].

Σε μια τέτοια ειδωλολατρική Ελλάδα, λοιπόν, ήλθε το Euro Pride 2024. Ήλθε στις 21 Ιουνίου, μία μέρα μετά το θερινό ηλιοστάσιο, γνωστό ως παγανιστική γιορτή για τους ηλιολάτρες Ευρωπαίους [37]. Επέλεξαν για την έναρξη του Euro Pride (της εκδήλωσης “ευρωπαϊκής υπερηφάνειας”) την ημέρα Παρασκευή, ημέρα μνήμης των Αγίων Παθών του Κυρίου μας.

Δύο μόλις μέρες μετά, στις 23 του ίδιου μήνα, η Εκκλησία μας γιόρταζε τη γενέθλια ημέρα Της, την Αγία Πεντηκοστή. Αυτή ακριβώς η χρονική συγκυρία παραπέμπει στο ψαλμικό «ἐνεκαυχῆσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσω τῆς ἑορτῆς σου, ἔθεντο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα καὶ οὐκ ἔγνωσαν. (...) εἶπαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό· δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς.» [38]. Είναι αρχαιότατος στόχος των υπερήφανων

ειδωλολατρών να βεβηλώνουν ή να κωλύουν τις ιερές Εορτές του λαού του Θεού (βλέπε καραντίνες του μασόνου Μητσοτάκη). Ίσως γι' αυτό επέλεξαν να “παρελάσουν” οι “εύθυμοι” (gay) στις 29 του μήνα, ημέρα μνήμης των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, του Παύλου που έφερε τον Χριστό στη σκοτισμένη, κατείδωλο Ελλάδα και την Ελλάδα στον Χριστό. Και από πού ξεκίνησε η παρέλασή τους; Από την πλατεία της μασονικής ΧΑΝΘ, [39], λίγα τετράγωνα μακριά από τη Μασονική Στοά Θεσσαλονίκης...

Σχεδόν ένα μήνα μετά τη λήξη του Euro Pride, ήλθαν οι ολυμπιακοί αγώνες στο Παρίσι. Και σύμφωνα με κάποιους υπήρξε στην τελετή έναρξης μια βλάσφημη παρωδία του Μυστικού Δείπνου [40], αν και κάποιοι άλλοι ισχυρίστηκαν ότι επρόκειτο περί αναπαράστασης του “Συμποσίου των θεών” από την Ιλιάδα [41], όπου οι “θεοί” γιόρτασαν τους γάμους του Πηλέα και της Θέτιδας.

Αν ισχύει ο πρώτος ισχυρισμός, έχουμε στη θέση του Χριστού μια πληθωρικότατη (“όλως τυχαίως” Εβραία) λεσβία ακτιβίστρια και dj [42] (εξ ου, μάλλον, και τα ακουστικά στ’ αυτιά και η κονσόλα ήχου μπροστά της· και όσοι έχουν διαβάσει το “1984” γνωρίζουν τη δύναμη ορισμένων ασμάτων στην πλύση εγκεφάλου...), η οποία, πέραν της χυδαίας εμφάνισής της, “όλως τυχαίως” φορά ένα ηλιοειδές στέμμα με επτά ακτίνες (κατά σύμπτωση (;) η εβραϊκή θρησκεία αγαπά τον αριθμό επτά· μάλιστα επτάφωτη είναι η λυχνία-έμβλημά της που τυγχάνει και έμβλημα του ισραηλιτικού κράτους). Επίσης φαίνεται να έχει στο δεξί της χέρι ένα τατουάζ με τον Μπαφομέτ, την τραγόμορφη “θεότητα” που αποτελεί έμβλημα των σατανιστών, καθώς και αλυσίδες στα χέρια της (σημείο δουλείας;), ενώ με τις παλάμες της σχηματίζει μια καρδιά (βλέπε αγαπολογία του θρησκευτικού συγκρητισμού). Μπροστά της αποκαλύπτεται ένας μπλε (ίσως κατά τα πρότυπα των ινδουϊστικών “θεοτήτων”; [43]) Διόνυσος - ναι, αυτός ο αμφιφυλόφιλος “θεός” που κάποτε συνουσιάστηκε με έναν κλάδο συκής...- και γύρω της έχει ένα συρφετό από drag queens και άλλες έκφυλες παρουσίες, όπως τον άνδρα(;) με εκτεθειμένα τα γεννητικά του όργανα που, “όλως τυχαίως”, στέκει πίσω από ένα παιδί (βλέπε παιδοφιλία) στον πρόστυχο αυτό θίασο με τις ερπετοειδείς κινήσεις και το ερπετοειδές μακιγιάζ.

Βλέπουμε, λοιπόν, τη ΛΟΑΤΚΙ “κουλτούρα” κατάφωρα και εκούσια συνδεδεμένη με την αρχαία ελληνική ειδωλολατρία, κάτι που δε συμβαίνει για πρώτη φορά [44]. Και η κεντρική θέση στην παρωδία αυτή του Μυστικού Δείπνου μεταβιβάζεται στο άκρως αντίθετο του Χριστού μας: σε μια γυναίκα σαρκική, αλαζονική, σατανική (βλέπε τους «έχθρους τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ (...) ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνη αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες!» [45]). Και κάπως έτσι εκφράζεται για άλλη μια φορά η αντίθετη ανταρσία των έκφυλων “δικαιωματιστών”. Αναρωτιόμαστε, ωστόσο: μήπως ο σατανάς ήθελε μέσα από όλο αυτό το θέαμα να μας χτυπήσει την κατάντια μας κατά πρόσωπο, λέγοντάς μας «Αυτοί είστε! Παριστάνετε τους Χριστιανούς, αλλά κρυφά μέσα σας παραμένετε ειδωλολάτρες!»;

Πώς αντέδρασαν σε όλο αυτό το αίσχος οι ορθόδοξοι Έλληνες; Πόσοι (βαπτισμένοι Χριστιανοί) αθλητές μας αποχώρησαν από τους αγώνες διαμαρτυρόμενοι για την όλη βλάσφημη, χυδαία και διεστραμμένη ατμόσφαιρα; Προχώρησαν οι (βαπτισμένοι

Χριστιανοί) Έλληνες σε μποϊκοτάζ των Ολυμπιακών, έστω και δια της αποχής από την τηλεθέαση; Ή καταντήσαν, ως προσκολλημένοι και εθισμένοι στην οθόνη τηλεθεατές (βλέπε “άρτο και θεάματα”), να διαμαρτύρονται για τις αδικίες των αγώνων και να πανηγυρίζουν για τα μετάλλια; Ακόμα χειρότερα, μήπως ένιωσαν περήφανοι που στην επίσης δαιμονική τελετή λήξης των αγώνων η ελληνική Σημαία παραδόθηκε από δύο μυστηριώδη απρόσωπα πλάσματα σε μια σατανική φιγούρα ντυμένη στα χρυσά, με μουσικό υπόβαθρο τη μελωδία του Εθνικού μας Ύμνου (χωρίς λόγια);

Επανερχόμαστε, λοιπόν, στο θέμα της πικρής εθνικής μας υπερηφάνειας. Και βλέπουμε ότι στην τραγικά συντριπτική πλειοψηφία του ο Νεοέλληνας ποτέ δεν υπερηφανεύθηκε για το Λυτρωτή και Παντοκράτορα Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό όσο υπερηφανεύθηκε για το Μεγαλέξανδρο. Ποτέ για το μαρτυρικό φωτιστή μας Απόστολο Παύλο – που απ’ όλη την Ευρώπη πρώτη η Ελλάδα άκουσε το κήρυγμά του – όσο για τον Παρθενώνα. Ποτέ για το χορό των Μαρτύρων (τους οποίους τιμούμε μόνο για να ζητούμε...) όσο για τους Μαραθώνες και τις Θερμοπούλες. Ποτέ για το φως της Ορθοδοξίας όσο για τον τυφλό Όμηρο. Ποτέ για το ότι στην Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου είχαν την τιμή να παρευρεθούν θαυματουργικά Άγιοι Έλληνες Ιεράρχες (ο Διονύσιος, ο Ιερόθεος και ο ημιέλληνας Τιμόθεος) όσο για τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους. Ποτέ για το ότι η αρχαία ελληνική γλώσσα χρησιμοποιήθηκε στην Αγία Γραφή όσο για την αρχαία ελληνική μυθολογία. Ποτέ για το ότι σε Έλληνες εμπιστεύθηκε ο Κύριος τη φύλαξη των χριστιανικών προσκυνημάτων των Αγίων Τόπων, όσο για τους αρχαιολογικούς χώρους και τα αρχαία θέατρα. Ποτέ για τον μαρτυρικό και ασκητικό ελληνορθόδοξο Μοναχισμό όσο για το διονυσιακό πνεύμα του γλεντιού. Ποτέ για το Σταυρό του Χριστού όσο για τα αρχαία μουσειακά αγάλματα της γύμνιας, της γύμνιας εκείνης που τόσα λέει για την πνευματική γύμνωση της ειδωλολατρικής και σαρκολάγνας ψυχής! Και τόσο περιφρόνησε τον Σταυρό του Κυρίου και το σταυροαναστάσιμο πνεύμα της Ορθοδοξίας ο λαός μας, που έκανε την περιφρόνησή του παροιμία: «Με το Σταυρό στο χέρι δεν πας μπροστά»(!!!).

Ποτέ δεν καυχήθηκε ο λαός μας για τους ιδρωμένους και ματωμένους υπέρ Πίστewς αγώνες των Αγίων Πατέρων όσο για τους ολυμπιακούς αγώνες. Και πόσο βολική για το διάβολο η “ολυμπιακή εκχειρία” κείνες τις μέρες, αν τότε οδηγεί αμαχητί σε μονοπάτια αγαπημένα του, όπως η λατρεία του σώματος και δη των γυμνασμένων μυών, που σαν ποντίκια ροκανίζουν κάθε πνευματικότητα, εξοβελίζοντας την ψυχή έτη φωτός μακριά απ’ τον Θεό! «Μα είχαν και θρησκευτικό περιεχόμενο οι αγώνες!», θα πει ο υπέρμαχός τους. Ναι, είχαν πράγματι, αλλά ποιας θρησκείας;! «Πάντες οί θεοί τῶν ἔθνῶν δαιμόνια», λέει ο Προφήτ'Αναξ φαλμωδός Δαυΐδ στην Παλαιά Διαθήκη [46] και «ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῶ· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι. οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων.» λέει ο Απόστολος Παύλος στην Καινή [47]. Συμβάλλουν άραγε στη σωτηρία της ψυχής όλα αυτά τα αμύθητα ποσά αλλά και ο κόπος και ο χρόνος που δαπανώνται σε όλα τα αθλήματα, ατομικά και ομαδικά; Βοηθούν στον αγιασμό μας; Ή λησμονούμε ότι έχουμε εντολή από τον Κύριο – δια στόματος

Αποστόλου Πέτρου, στην πρώτη επιστολή του – να αγιάσουμε; «Άγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι». Ποια Νόννα, ποια Εμμέλεια ἢ ποια Ανθούσα θα ἔστελνε τα τέκνα της στο στίβο, στην ελληνορωμαϊκή πάλη ἢ στην κολύμβηση, ὥστε να τρέχουν, να παλεύουν, να πηδούν και να βουτάν ημίγυμνα και μάλιστα χάριν πρωταθλητισμού και μεταλλίων και χρηματικῶν ἐπάθλων; Και, αν αυτές οι Αγίες Μητέρες εἶναι “ξεπερασμένες”, γιατί μας λύπησε που απομακρύνονται ἀπ’ τα σχολεῖα οι Άγιοι Τρεῖς Ἱεράρχες; Καρποί “ξεπερασμένης” ἀνατροφῆς ἦταν οι ἅγιοι φωστήρες της οἰκουμένης.

Και ἀπὸ την ἄλλη πλευρά, πόσες μάνες σήμερα ετοιμάζουν τα παιδιά τους για μαρτύριο στ’ ὄνομα του Χριστοῦ, ὅπως ἔκαναν κάποτε Αγίες Μητέρες σαν τη Σοφία, τη Βάσσα και την Ιουλίττα ἢ ὅπως εκείνη ἡ μάνα που παραστεκόταν στο μαρτύριο του γιου της στην παγωμένη λίμνη της Σεβάστειας; Κι ὁμως, αὐτή εἶναι ἡ ἀθλήση του Χριστιανοῦ!

Τόσα χρόνια κοκορευόμαστε σαν πετεινοί, πως, ὅταν εμεῖς χτίζαμε Παρθενῶνες, οι Ευρωπαῖοι ἔβοσκαν βελανίδια. Τώρα που εκείνοι χτίζουν λυμεῶνες, εμεῖς βόσκουμε τα ροκανίδια της σακατεμένης μας υπερηφάνειας. Τώρα που εκείνοι εἶναι οι κύριοι των “πακέτων” και των “μνημονίων”, ξερνούν στ’ αγιασμένα και βεβηλωμένα χρώματά μας ὄχι τα βελανίδια, ἀλλά τις δαιμονισμένες “συκιές” τους με τα ἔκφυλα “Gay/Euro Pride”, που ἔχουν ἔμβλημα τα χρώματα της ἀρχαίας “θεᾶς” Ἴριδας, της “ἀγγελιαφόρου των θεῶν” και μητέρας του Ἑρωτα/Πόθου. Σαν να μας φέρνουνε χλευαστικό μαντάτο ἀπὸ το “θεό” που προσκυνοῦν: “Νενίκηκά Σε, Ναζωραῖε!”. Και πράγματι, για εκείνα τα ταλαίπωρα περήφανα πλάσματα, ο ταπεινός Παντοκράτωρ Ναζωραῖος φαίνεται σαν να νικήθηκε ἀπ’ τον ἐπηρμένο κοσμοκράτορα Εωσφόρο. Η εικόνα του Θεοῦ ἐγίνε εικόνα του διαβόλου. Ο ναός του Θεοῦ, το ἀνθρώπινο σῶμα, ἐγίνε οἶκος παρά φύση ἀνοχῆς. Και παράλληλα χλευάζεται με τη χρήση των χρωμάτων της ἱριδας ἡ παλαιοδιαθηκική ἀναφορά στο ουράνιο τόξο, το οποίο εἶναι σημεῖο της ὑπόσχεσης του Θεοῦ ὅτι δεν θα ξαναγίνει κατακλυσμός ὅπως του Νῶε: «τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀνά μέσον ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς...» [48]. Θαρροῦνε πως, μένοντας ἀμετανόητοι, θα γλιτώσουνε τη θεία ὀργή ὅλοι αυτοί οι εωσφορικοί υβριστές των ἱερῶν μας. Και συγχρόνως μας θυμίζουν ἑμμεσα ὅτι, ὅταν ο Νῶε ετοίμαζε κατ’ ἐντολή Θεοῦ την Κιβωτό για να ἐπιβιώσει ἀπὸ το τέλος του κόσμου εκείνου, οι χοῖκοί ἀνθρώποι γύρω του ἦταν “στον κόσμο τους”: «τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐκγαμίζοντες»... ὥσπου ἤλθε το νερό και τους ἐπνίξε [49]...

Κλαίμε, ἀγανακτοῦμε κι οδυρόμαστε τώρα που οι Ναοί μας γίνονται συναυλιακά κέντρα. Ὄταν ὁμως ἡ “Μούσα” τραγουδοῦσε «Στου Παραδείσου τα μπουζούκια θα με πας...», μερακλώναμε και χτυπούσαμε παλαμάκια στις συναυλίες· δε βλέπαμε τη βλάσφημη προειδοποίηση για το κακό που ἐρχόταν, ἀφοῦ ο Ναός εἶναι εικόνα των Ουρανῶν: «Οἱ τὰ Χερουβεὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες, καὶ τῇ ζωοποιῶ Τριάδι τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες...» [50]. Διαμαρτυρόμαστε και καταγγέλλουμε την ἀπομάκρυνση του Εσταυρωμένου ἀπ’ την Αγία Τράπεζα, ἐνῶ οι περισσότεροι θεωροῦμε πλέον δύναμη και καταφυγή μας τις καταθέσεις μας στην τράπεζα, ὄχι την ἀκτιστή θαυματουργή ἐνέργεια του Τιμίου Σταυροῦ οὔτε το ἀπειρο ἔλεος του Εσταυρωμένου που ἀναστήθηκε ἀπ’ τον Τάφο και ἀναλήφθηκε στους Ουρανοὺς ἀνυψώνοντας την γκρεμισμένη ἀνθρώπινη φύση στην ἀρχική της δόξα.

Διαμαρτυρόμαστε, ενώ και μόνο στη σκέψη της κακοπάθειας – πόσω μάλλον του μαρτυρίου! – για χάρη του Χριστού φρίττουμε και δυσανασχετούμε· ενώ “σύμβολο της πίστης” μας είναι το “φάγωμεν και πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν”[51]· ενώ εθνικός μας ύμνος δεν είν’ τα λόγια “...απ’ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά...”, αλλά ο ήχος του πηρουνιού στο πιάτο (του σπιτιού ή της ταβέρνας), όταν ξεκοκαλίζουμε λυσσαλέα τα κοψίδια ακόμα και Τετάρτες και Παρασκευές, τις μέρες που ο Χριστός προδώθηκε, σταυρώθηκε και πέθανε και τάφηκε για μας. Αιώνιοι Ζορμπάδες, περιφρονούμε τον Θεό – για να Τον θυμηθούμε μόνο στην ανάγκη, στο φόβο και στον πόνο μας και, μόλις αυτά λείψουν με το έλεός Του, Τον ξαναεξορίζουμε στη λήθη. «Να πέφτεις όπου να ’ναι, με τα μούτρα! Να πέφτεις με τα μούτρα στη δουλειά, στο κρασί, στον έρωτα και να μη φοβάσαι το Θεό, μήτε το διάολο. Αυτό θα πει παλικάρι!» είπε ο μασόνος Καζαντζάκης [52] με το στόμα του Αλέξη Ζορμπά [53]. Και πράγματι, πέσαμε με τα μούτρα. Απύθμενη η πτώση μας.

Το Γένος μας ντροπιάστηκε δίνοντας τ’ όνομά του στην ειδωλολατρία, ώστε όταν οι Γραφές μιλούν για “Έλληνες” να εννοούν κυρίως τους ειδωλολάτρες. Τώρα ντροπιαζόμαστε ξανά προσβάλλοντας το ίδιο το Άγιο Βάπτισμά μας.

Ακούγονται υπερβολικά ή ανυπόστατα όλα αυτά; Αν ήταν ψέματα, δε θα ήμασταν τώρα εδώ, σε τούτη την οικτρή κατάντια, βαλλόμενοι πανταχόθεν, να ψάχνουμε ένα παραμύθι (στη χώρα των παραμυθάδων...) να μας νανουρίσει για να ξεχάσουμε τάχα τον πόνο για τα περασμένα μεγαλεία μας, αντί να ξυπνήσουμε απ’ το δαιμονικό μας λήθαργο και να πέσουμε στα πόδια του Χριστού μας – η μόνη αγία πτώση!!! -, πετώντας από πάνω μας ό,τι θυμίζει ειδωλολατρία. Ίδου αφήεται ο οἶκος ἡμῶν ἔρημος. Θα το αντιληφθούμε πριν να είν’ αργά; Θ’ αφήσουμε επιτέλους στην άκρη την πικρή μας “εθνική υπερηφάνεια” για να επιστρέψουμε στη γλυκύτατη, αγία καύχηση του Αποστόλου Παύλου; «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι’ οὗ ἔμοι κόσμος ἑσταύρωται κάγῳ τῷ κόσμῳ.».[54].

Χωρίς Σταυρό, Ανάσταση δεν έρχεται. Αλλά Σταυρός και είδωλα στον ίδιο τόπο δε χωρούν. Αλλιώς θα μας εμέσει ο Κύριος.

Προς δόξα του Αγίου Τριαδικού Θεού.

✠

IC XC NIKA

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΓΓΥΣ

-
1. Ομιλία #69 στην Ιερή Αποκάλυψη, χωρία 17, 8β-13, “Η αναβίωσις τῆς είδωλολατρίας. Οἱ ἑπτὰ βασιλεῖς. Οἱ δέκα βασιλεῖς.” 27/02/83.
 2. Εβρ. 13, 14.
 3. Ευριπίδη “Κύκλωψ”, στ. 582-589.
 4. Αριστοφάνους Νεφέλες, στ.1086-1101.
 5. Σειρά Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας (ΕΠΕ) 112, σελ. 101.
 6. Απολλοδώρου Βιβλιοθήκη 3.5.5.
 7. Οβιδίου Μεταμορφώσεις, Βιβλίο Χ, στ. 83-85.

8. Α' Κορινθ. 10, 20.
9. Ευριπ. Ορέστης, στ. 1391-2.
10. Φαίδρος 255ξ.
11. Ύμνος προς τον Απόλλωνα στ. 47-49.
12. ΕΠΕ 135, σελ. 173.
13. Ο.π., σελ. 223
14. Ο.π., σελ. 225.
15. Ο.π. σελ. 233.
16. Ο.π. σελ. 235-237.
17. Ο.π., σελ. 241.
18. Ο.π., σελ. 243.
19. Ο.π., σελ. 245.
20. Ο.π. σελ. 247.
21. Ο.π. σελ. 249.
22. Φιλόστρατος ο Λήμνιος ο Πρεσβύτερος, Εικόνες 1.10.
23. Αρχαία ελληνική μυθολογία – Μειξογενή Όντα – Θεοί και Δαίμονες – Πάνας (μειξογενής)
24. ΕΠΕ 112, σελ. 91. Τα ονόματα δίνονται στη σημείωση 78.
25. ΕΠΕ 112, σελ. 95.
26. Λήμμα έράω στο αρχαιελληνικό λεξικό Liddel Scott Jones.
27. Hermaphroditus.
28. Βλ. γνωστικό Ευαγγέλιο του Φιλίππου, λόγιο 116, 22 (Walter C. Till, Das Evangelium nach Philippos, Berlin, 1963, σελ. 39), κατά παράθεση του Ομότιμου Καθηγητή Θεολογίας του ΑΠΘ πρωτ. Θεόδωρου Ζήση στα “Χρυσοστομικά” του, σελ. 231-232.
29. Γνωστικό ευαγγέλιο του Θωμά, λόγιο 22. Βλ. και εδώ: “Όταν ο άνδρας δεν θα είναι άνδρας”
30. “Όταν ο άνδρας δεν θα είναι άνδρας”...
31. Ομιλία του μακαριστού π. Αθανασίου Μυτιληναίου περί Μασονισμού, 25-10-87.
32. - «Η Ίερά Σύνοδος τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος στις 12-10-1933 σὺν τοῖς ἄλλοις ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς «ὑπομιμνήσκει τὰς παλαιὰς ἔθνικὰς μυστηριακὰς θρησκείας ἢ λατρείας, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατάγεται καὶ τῶν ὁποίων συνέχισαν καὶ ἀναβίωσιν ἀποτελεῖ» (Περ. Εκκλησία 48, (4-12-1933), σ.1, κατά παράθεση Πρωτ. Βασίλειου Α. Γεωργόπουλου, Δρ. Θ., στο άρθρο “Η Ὁρθόδοξη πίστη καὶ ἡ Μασονία”, Ἐφημερίδα Στῦλος Ὁρθοδοξίας ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006.)
- «Η Ίερά Σύνοδος τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος τὸν Νοέμβριο τοῦ 1972 ἐπαναλαμβάνει «ὅτι ἡ Μασονία εἶναι ἀποδεδειγμένως θρησκεία μυστηριακή, προέκτασις τῶν παλαιῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν, ὅλως ξένη καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως σωτηριώδη ἀλήθειαν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Έκκλησίας. Διαδηλοῖ κατηγορηματικῶς ὅτι ἡ ιδιότης τοῦ Μασόνου ὑπὸ οἵανδήποτε μορφήν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ χριστιανοῦ μέλους τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» » (Περ. Εκκλησία 50, (1973), σ.17, κατά παράθεση Πρωτ. Βασίλειου Α. Γεωργόπουλου, ό.π.).
33. Αφή Ολυμπιακής Φλόγας.
34. Ματθ. 6, 32 και Ματθ. 4, 4.
35. Ο Βαρθολομαῖος συμπροσεύχεται με 12 ηγέτες άλλων θρησκειῶν μπροστά σε μια κρυστάλλινη σφαῖρα (ειδώλιο της “Θεάς” Γαίας)... στο “υπέρτατο Όν”.

36. «Αὐτοὶ ἀντικατέστησαν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν μὲ τοὺς ψευδεῖς τῶν εἰδώλων θεοὺς καὶ ἀπέδωκαν τὸν σεβασμὸν τῆς καρδίας των καὶ τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν των εἰς τὴν κτίσιν, ἀντὶ νὰ σέβωνται καὶ νὰ λατρεύουν ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἔκτισεν, ὁ ὁποῖος εἶναι πρέπον καὶ δίκαιον νὰ εὐλογῆται καὶ νὰ δοξάζεται εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν ἀντὶ τοῦ Κτίστου, δι’ αὐτὸ ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς νὰ παραδοθοῦν εἰς ἀτιμωτικὰ πάθη. Διότι καὶ αἱ γυναῖκες των ἄλλαξαν τὴν φυσικὴν σχέσιν καὶ χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν καὶ ἐξευτελίσθησαν μὲ ἀκατονόμαστους ἀσελγείας. Κατὰ τὸν ὅμοιον ἀκριβῶς τρόπον καὶ οἱ ἄρρενες ἄφησαν τὴν φυσικὴν σχέσιν καὶ χρῆσιν τῆς γυναικὸς καὶ ἐκάησαν ἀπὸ φλόγα ἀκρατήτου ἐπιθυμίας μεταξύ τους, πράττοντες ἀρσενικοὶ μὲ ἀρσενικοὺς ἀσχήμους καὶ ἀτίμους πράξεις καὶ λαμβάνοντες τὸν μισθόν, ποὺ τοὺς ἤξιζε διὰ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας των, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τους.» (Ρωμ. 1, 25-27, ερμηνευτικὴ ἀπόδοση Π.Ν. Τρεμπέλα).

37. History of summer solstice traditions.

38. Ψαλμός 73, 4, 8.

39. «ΜΑΖΙ ΠΗΓΑΜΕ ΣΤΗ ΜΑΣΟΝΙΚΗ ΣΤΟΑ».

40. Paris Olympics Organizers Apologize for ‘Blasphemous’ Last Supper Parody at Opening Ceremonies Featuring Drag Queens.

41. Olympic ‘Last Supper’ scene was in fact based on painting of Greek gods, say art experts.

42. Barbara Butch.

43. Κρίσινα, Σίβα.

44. Ενδεικτικά βρήκαμε, λ.χ., το μότο «We’ve been around a long time.» στο άρθρο “20 Gay Greek Gods” στο ΛΟΑΤΚΙ ηλεκτρονικό περιοδικό “Advocate”· δεν δίνουμε σύνδεσμο λόγω αισχρών εικόνων. Μια σχετική αναζήτηση στο διαδίκτυο θα είναι κατατοπιστική επί του θέματος.

45. Φιλιπ. 3, 18.

46. Ψαλμ. 95, 5.

47. Α’ Κορ. 10, 20-21.

48. Γένεσ. 9, 13 κ.ε..

49. Ματθ. 24, 38.

50. Από τον Χερουβικό ύμνο που ψάλλεται στη Θεία Λειτουργία Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου και Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

51. Ησ. 22, 13.

52. Ο μασονικός εωσφορισμός του Νίκου Καζαντζάκη.

53. Βίος και πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά, 1981:278 κατά παράθεση Δρ. Μαρίας Ν. Αγγέλη στο άρθρο Ζορμπάς ο Έλληνας – Και μαθητές «καλαμαράδες»! – των μαθητών του 2ου Γυμνασίου Αγρινίου

54. Γαλ. 6, 14.

[Πηγή](#)